

Pondelok 1. augusta 2016

Text: R 9, 1 – 8. 14 – 16

¹Pravdu hovorím v Kristovi, neklamem! Svedkom je mi moje svedomie v Duchu Svätom, ²že mám veľký žiaľ a neprestajnú bolesť v srdci. ³Lebo želal by som si, aby som radšej ja bol zavrhnutý od Krista miesto svojich bratov, svojich pokrvných podľa tela, ⁴ktorí sú Izraelci, a im prináleží synovstvo, sláva, zmluvy, im bol daný zákon, služba Božia i zaslúbenia; ⁵ich sú otcovia a z nich je Kristus podľa tela, Boh nad všetkým, požehnaný naveky. Amen. ⁶Ale to neznamená, že slovo Božie vyšlo nazmar. Lebo Izraelom nie sú všetci, ktorí sú z Izraela; ⁷ani deťmi nie sú všetci, pretože sú potomstvom Abrahámovým; ale: Tí, čo sú z Izáka, budú sa volať tvojím potomstvom. ⁸To znamená: nie deti podľa tela sú deťmi Božími, ale deti podľa zaslúbenia sú počítané za potomstvo (Abrahámovo).

¹⁴Čo teda povieme? Či nie je nespravodlivosť u Boha? Vôbec nie! ¹⁵Veď hovorí Mojžišovi: Zmilujem sa nad tým, komu som milostivý, a zľutujem sa nad tým, s kým mám zľutovanie.

¹⁶Nezáleží teda na tom, kto chce, ani na tom, kto beží, ale na Bohu, ktorý sa zmilúva.

Piesne: ES č. 311, 462

Zamyslenie nad Božím slovom:

Kto by nepoznal životný príbeh patriarchu Abraháma? Obdivuhodný muž, čakajúci celý život na vyplnenie Božieho zaslúbenia o narodení syna s manželkou Sárrou. Človek žijúci z Božích zaslúbení, kde viera v Boha, dôvera, absolútna poslušnosť a oddanosť boli najdôležitejšími znakmi veriaceho človeka. Toto všetko sa v dejinách strácalo a potom znova objavovalo. V dobe apoštola Pavla sa to stratilo židovskému národu a dodnes sa to stráca aj ľuďom v našej cirkvi. Mnohí žijú v presvedčení, že stačí, že sú pokrstení a konfirmovaní, že sa raz za rok ukážu pri Večeri Pánovej a s hrdosťou sa bijú v prsia, že sú „luteráni“. To je skôr obraz Izmaela, Abrahámovho syna, ktorý si myslel, že stačí, že sa narodil z Abrahámovej krvi. Ale v konečnom dôsledku to nezavážilo. Nestal sa dedičom Božích zaslúbení a nepomohlo mu, že bol Abrahámovým synom. Keď o tomto písal apoštol Pavel v Liste Rímskym, myslel na Izraelcov tej doby. Hrdosť, že sú potomkovia Abraháma, už nič neznamenala. Nechytli sa Božích zaslúbení, odmietli milosť, ktorá prišla v Kristovi. Apoštol Pavel bol z toho nešťastný. Stále ich vnímal ako svojich bratov, ako svoj národ, veď bol jeho súčasťou, ale oni prestali žiť tou oddanou Abrahámovou vierou. Ostala len pýcha na svoju vyvolenosť a hrdosť na významných predkov. To, čo platilo vtedy, vlastne platí dodnes. Nie sme dedičmi Božieho kráľovstva preto, lebo sme vyrástli v evanjelickej rodine, nie sme dedičmi preto, že sme pokrstení, konfirmovaní či sobášení v kostole, prípadne raz budeme mať kresťanský pohreb. Dedičmi sa stávame oddanou, úprimnou vierou v Pána Ježiša Krista. Tou abrahámovskou. Dedičmi sme preto, že sa chytíme všetkých Božích zaslúbení a plne im budeme dôverovať. Dedičmi sme aj preto, že Pán Boh vo svojej spravodlivosti a láske tak rozhodol, keď povedal: „*Zmilujem sa nad tým, komu som milostivý, a zľutujem sa nad tým, s kým mám zľutovanie.*“ Také je Božie rozhodnutie. Len ten, kto oddane a bezmedzne dôveruje Bohu a Jeho zaslúbeniam, stáva sa dedičom Božieho kráľovstva. Bez viery nie je možné ľubiť sa Bohu. Amen.

Modlitba:

Ďakujem Ti, drahý Bože, za Tvoju milosť, za to, že aj my sme sa mohli stať dedičmi Tvojho kráľovstva skrze Ježiša Krista. Uvedomujeme si, že nestačí byť len dieťaťom zbožných rodičov, že nestačí spoliehať sa na rôzne úkony v cirkvi, ale že musíme byť tými, ktorí plne dôverujú Tvojmu slovu a Tvojim zaslúbeniam. Modlíme sa dnes za všetkých, ktorí sa stratili a žijú v klamnej viere, že spasenie im zaručí nejaké kresťanské povedomie. Otvor im oči, nech vidia, že synovstvo Božie nám nenáleží podľa tela, ale podľa úprimnej a oddanej viery v Boha, v Božiu milosť a Božiu moc. Amen.

Mgr. Jaroslav Petro, zborový farár v CZ ECAV Obišovce (KOS)